

Oponentský posudek na rigorózní práci Mgr. Milana Šimka na téma „ Státní zastupitelství České republiky a prokuratura Slovenské republiky ve srovnání“

Volbu tématu považuji za vhodnou. Organizace a působnost státního zastupitelství je stále zajímavým, i když v poslední době poněkud opomíjeným tématem. Jeho začlenění do sféry státních mocí, vnější a vnitřní vztahy, působnost v trestních a netrestních věcech a mnoho souvisejících otázek, to vše jsou okruhy nabízející možnosti nových řešení.

Zpracovatel rozčlenil práci na osm částí včetně úvodu a závěru. Výklady zahájil tradičně stručným historickým exkursem, následuje popis a rozbor současné české úpravy, pak obdobně zpracovaná slovenská právní úprava, komparace obou systémů a partie o některých zahraničních úpravách.

Předkladatel uvádí, že pracuje jako státní zástupce. Očekával bych tedy, že jeho práce nebude převážně (až na některé pasáže, jako například část o úloze policejního orgánu v trestním řízení na str. 38) popisná, ale že se bude hlouběji zabývat problémy veřejné žaloby.

Členění jednotlivých částí práce bylo rovněž možno provést výrazně přehledněji a účelněji. Jedná-li se o práci srovnávací, jak naznačuje její název, bylo na místě ji rozčlenit na srovnávací bloky, které by ve výsledku podaly transparentní informaci o rozdílech či podrobnostech systémů. Při použitém způsobu, kdy vlastní komparativní úvaha (část pátá) je tvořena jen několika stranami, na nichž se srovnání podává jen formou nezřetelnou a čtenář se musí vracet k jednotlivým předchozím, málo strukturovaným kapitolám a pátrat v nich sám, rozdíly nebo shody či podobnosti nevyniknou a čtenáři tak nemohou poskytnout potřebný výsledek.

Autor používá velké množství převzaté literatury a ne zcela ji provází vlastními komentáři. Tak například vychází v rámci srovnávací studie jiných zemí než ČR a SR z prací, jejichž autorem je oponent, zpracovávající tento posudek, ale nebere přitom v úvahu, že byly publikovány před více jak pěti lety a nejsou již pravděpodobně zcela aktuální. Podobně je tomu i v případě citátu pod č. 28, kde je dokonce od jiného autora převzato tvrzení ve zřejmém rozporu s platnou právní úpravou (ministr spravedlnosti není podle platné úpravy nadřízen nejvyššímu státnímu zástupci). Bylo proto třeba citované prameny aktualizovat. Nadto by bylo dobré, aby si zpracovatel sebekriticky přiznal, že poctivý přístup znamená kromě jiného důsledně a správně citovat použité prameny. U převzatých citátů se dále musí uvádět, že jde o citáty převzaté a nikoli provádět citace zdánlivě přímo. Opačný postup by mohl být považován za zásadní chybu, která by v krajním případě mohla vyústit až v nedoporučení práce k obhajobě.

Po formální stránce práce v zásadě splňuje požadované náležitosti.

I přes shora uvedené výhrady práci k obhajobě doporučuji. Činím tak ovšem jen za podmínky, že nižší kvalita práce bude vyvážena vynikajícím ústním vystoupením žadatele. Při obhajobě necht' se zpracovatel připravit na otázky týkající se vlastního postavení státního zastupitelství ve sféře státních orgánů i v rámci dělby moci na postavení jednotlivých státních zástupců a na srovnání těchto oblastí se zahraničím. Je také třeba, aby se zamyslel nad koncepcí spolupráce mezi policií a státním zastupitelstvím, kterou v příslušné kapitole práce preferuje ne místo jiných forem vztahů.

V Praze dne 20. května 2007

doc. JUDr. Jaroslav Fenyk, Ph.D., Univ. Priv. Prof.